

2011:48

Interpellation av Kaj Nordquist (S) om stöd till elever med funktionsnedsättning i Stockholms skolor

Dnr 322-2197/2011

Stockholm ska vara världens mest tillgängliga huvudstad för funktionsnedsatta, så skriver majoriteten i sitt budgetförslag för 2012. Då är det logiskt att Stockholm ska sticka ut som den bästa kommunen i Sverige. Den kommun som tolkar lagar och föreskrifter ur synpunkten att vara bäst i landet och världen.

Stockholm ska alltså ha den bästa skolan för att ge människor med funktionsnedsättningar den bästa starten i livet. Stockholms stad behöver då tolka den nya skollagen för att alla elever ska kunna utvecklas så långt som möjligt.

Skolinspektionen har i rapporten Olika elever – samma undervisning visat att närmare 20 procent av skolorna i Sverige inte klarar att anpassa undervisningen efter elevernas behov. Därmed misslyckas ett antal elever med att utvecklas så långt som möjligt.

Elever med funktionsnedsättning är beroende av olika stödinsatser i skolan för att kompensera sin funktionsnedsättning. Ett antal elever är dessutom i behov av särskilt stöd för att de har svårigheter att nå kunskapsmålen i vissa ämnen.

I 3 kap 10 § i den nya skollagen som trädde i kraft den 1 juli 2011 står det att "För en elev i grundskolan, grundsärskolan, specialskolan och sameskolan ska det särskilda stödet ges på det sätt och i den omfattning som behövs för att eleven ska ha möjlighet att nå de kunskapskrav som minst ska uppnås".

Denna passiva formulering och öppnandet för skolors möjlighet att tolka den här texten i 10 § kan innebära ett dråpslag för de elever som redan idag kämpar sig igenom skolan. Inte sällan tvingas elever och föräldrar slåss med näbbar och klor för den rätt till stöd och likabehandling som egentligen ska vara självklar.

Att nu själva skollagens formuleringar kan innebära begränsningar i elevers rätt till stöd, skapar ett tydligt och helt onödigt underläge.

I 1 kap. 4§ står:

”I utbildningen ska hänsyn tas till barns och elevers olika behov. Barn och elever ska ges stöd och stimulans så att de utvecklas så långt som möjligt. En strävan ska vara att uppväga skillnader i barnens och elevernas förutsättningar att tillgodogöra sig utbildningen.”

Här slås alltså fast att skolan har ett kompensatoriskt uppdrag, vilket dock måste förtydligas för att undanröja risker för tolkningsutrymmen. Och det är fullt rimligt att en sådan tolkning görs specifikt för Stockholms skolor.

I samtal mellan en samlad funktionshinderrörelse på nationell nivå och Utbildningsdepartementet har utlovats Ett förtydligande för hela landet i den kommande grundskoleförordningen, vilken dock hittills uteblivit.

Allt detta pekar tydligt på behovet av att det behövs ett förtydligande för Stockholms del till skollagen som slår fast att elever med funktionsnedsättning har rätt till stöd så att de kan utvecklas så långt som möjligt enligt 3 kap. 3§:

”Alla barn och elever ska ges den ledning och stimulans som de behöver i sitt lärande och sin personliga utveckling för att de utifrån sina egna förutsättningar ska kunna utvecklas så långt som möjligt enligt utbildningens mål. Elever som lätt når de kunskapskrav som minst ska uppnås ska ges ledning och stimulans för att kunna nå längre i sin kunskapsutveckling.”

Mot bakgrund av det ovanstående vill jag ställa följande frågor till ansvarigt borgarråd:

1. Avser borgarrådet undersöka om procenttalet i Stockholm i jämförelse med landet i sin helhet är större eller lägre än 20 procent för skolor som inte klarar av att anpassa undervisningen för elever med funktionsnedsättningar?
2. Avser borgarrådet att, i väntan på att det stöd som krävs ska bli en rättighet som också garanteras i lag genom ett tillägg till skollagens 3 kap 10 §, att frågan om stöd förtydligas i skolförordningen och Ett förtydligande till skollagens 3 kapitel, göra ett för Stockholms stads skolor förtydligande om att elever som har en funktionsnedsättning ska ha rätt till stöd för att utvecklas så långt som möjligt, dvs. oavsett skolans kunskapsmål, vilken betygsnivå eleven befinner sig på eller har ambition att nå?

Stockholm den 7 november 2011

Kaj Nordquist